

(המשך מעמוד 11)

שייכת ליהודים. צורת הבנייה הצפופה של מחנות הפליטים נועדה מעיקרה להנציח את בעיית הפליטים ולמנוע את שיקומם, כדי שישמשו גורם לתיססה ולהפרת השקט והביטחון. לאחרונה עלה מחנה הפליטים דהיישה לכות"ר. בעיקבות אירועי זריקת אבנים וירי על תחבורה יהודית, ומכאן אף יצא רוצחם של רויטל סרי ורון לוי ו"ל. מן הראוי שאכן השליטונות ינקטו באמצעים המתאימים להשטת סדר וביטחון מוחלטים ולהטחת התחבורה היהודית בכביש ירושלים-חברון. ילדים רבים חובשים כיפות עברו כאן שטיפות מוח מעשית מעל מחנה הפליטים שהפך סמל של הכיבוש. מלמעלה אפשר היה להבחין במכור בית הכתומה בה מתגורר הרב משה לוינגר.

עם ישראל חי? בינתיים היה מחנה הפליטים שקט, אך בתוכו התחממה האווירה. ומן הר הגבוה הוביל המסלול את המטיילים למטה לכביש הראשי ירו-

מבוקש כבר כמה חודשים באשמת השתייכות לאיגון הטרור היהודי. ניגש בכעס אל אנשי האו"ם. מה פיתאום אתם שמים כאן דגל של האו"ם? שאל בתקיפות. שני האו"מניקים ענו לו בשקט ובשלווה שאין כל רע בדגל זה. הם הוכירו לו, אם שכה, שגם מדינת ישראל חברה באומות המאוחדות ולכן דגל זה כולל גם את ישראל. הוא תשובתם לא ריצתה אותו. הוא המשיך לבקש מהם בתקיפות שיקפלו את הדגל. אנשי האו"ם לא ענו. אז צעד אינדרו בכעס לצד השני של הכביש והסביר לחבריו: "אם הם שמים פה דגל שלהם, אני אשים דגל ישראל לידו". בוריוות רבה מצא קרטון ועט, והתחיל מצייר עליו את דגל ישראל. מתחת לדגל, על השלט, כתב באותיות רפוס: "עם ישראל חי גם אם ה-U.N. החליט אחרת".

הוא רצה להניח את השלט המאו"ל תר ליד דגל האו"ם, אך זה כבר לא היה שם. אנשי האו"ם, מתוך חשש להתלקחות, או סתם מתוך פחד, קיפלו את הדגל בשקט. הניחו אותו בתוך המדינה ונסעו משם במהירות, כאילו לא

מתנחלים מול דהיישה

לא הראו להם את הארץ, אלא הראו אותם לארץ

היו שם בכלל. אינדרו, שבא עם השלט למקום בו עמדה מכונית האו"ם, כולו מוכן לקרב, נותר כפה פעור, אך למרות זאת הניח את הדגל בצד הכיביש, מטרם ספורים מן הכתמים הראשונים של דהיישה.

אמרתי לכם? האווירה התחממה. היה ברור שבעוד גרע יקרה משהו ומשהו אכן קרה. בעוד המטיילים ממי שכיבים את טיולם על הדרים לכיוון מינור כרמיזאן, נפגעו שתי מכוניות נושאות לוחיותיהן ישראליות מאבנים שנוזקו לעברן מכיוון מחנה הפליטים.

המכונית הראשונה, של תושב שכונת גילה שמרדום לירושלים, נפגעה בשמשה הקידמית שלה. הנהג נפצע בפניו, זגוגית המכונית נופצה, מישקפיו של הנהג נשברו על הן. הנהג נלקח למימשל הצבאי בבית לחם, שם נחבש וטופל. ובעוד החיילים בורקים את מכוניתו, שכיתמירם רבים נראו על מושב הנהג שלה, נפגעה מכונית אחרת, לא רחוק משם. אמבולנס צבאי הגיע במהירות למקום, והבחור הצעיר, שנחבל גם הוא בפניו, נחבש ונלקח ברכב צבאי למימשל. בחורה, שהיתה איתו במכונית, ניקתה בינתיים, ביחד עם החיילים, את שאריות השימשה הקידמית של הרכב, ונסעה אחרת.

גיפים צבאיים התקרבו במהירות לאזור החיילים המושגים וידרו מהם, צור עדים פנימה לתוך המחנה. הרב משה לוינגר, חנושיכיפה, עורו צרוכ שמש של ימים רבים מול דהיישה, עבר את הכביש והתקרב לכיוון המכונית הפגועה. על פניו היתה הבעת ניצחון של "אמרתי לכם". הוא לא דיבר, רק הביט ארוכות במכונית הפגועה, רדיו בכיסים, חסידיו הרבים, חלקם ממארגני הטיול, נדבקו אליו. מחכים לשמוע את מוצא פיו.

כמה חיילים, שניכנסו דקות מיספר קודם לכן אל מחנה הפליטים, חזרו משם כשהם מובילים שני נערים צעירים, שהבעה של כהלה ופחד על פניהם. אם אחד מהם עמדה בפאתי המחנה, מחוקת לראשה את המיטפת הלכנה, ממלמלת כמה מילים בינה לבין עצמה, ומביטה מבט אחרון בכנה, שמי יודעה מתי תראה אותו שוב.

מיספר דקות אחרייכן הגיע טנדר צבאי והחזיר את הנהג הפצוע למכוניתו. כמה עיתונאים וצלמים שהיו במקום, עטו עליו. פניו היו חבושות ועל בגדיו היו כיתמירם קרוש. הכתמים שאלו אותו מה קרה, כשהם מושיטים לעברו את המיקרופונים. הפצוע יצא מהמכונית בכעס. הוא סירב להתראיין, אבל אמר: "תסלקו את הל' ווינגר הזה מפה, או לא יהיו דברים כאלה". ואז צעד בכעס לכיוון מכוניתו הפגועה. שם עמד במשך כמה דקות הדוריד ממנה את שאריות הזגוגית הקידמית. זמן קצר אחרייך נסע משם במהירות, כשבנו נהג במכונית, עליה היו עדיין כתימירם.

הכתבים שבאו עם המסר שלו לרב לוינגר, כדי לשמוע את תגובתו על דברים אלה, נענו בשטף של עצבים. לוינגר גייס לעזרתו את היהודים שניספו בשואה הנאצית. הוא לא היה מוכן להגיב לדבריו הברורים של הפצוע. הוא צרח על העיתונאים שהם מסיתים, שמאלנים ומסלפים את הדבריים. העיתונאים התרחקו ממנו בכהלה ועברו לצד השני של הכביש.

מי אתה? שם היתה התכונה בשיאה. קבוצה נוספת של חיילים חזרה מתוך סימטאות המחנה הצרות, כשהם מובילים עור נער צעיר ומבוהל למעצר. אמו ואחיותיו של הנער רצו אחרי החיילים, כשהן מנסות למנוע את מעצרו. הם קראו לעבר החיילים, כי הנער אינו אשם וכי לא ידה אבנים לעבר המכוניות הישראליות, אך הן החיילים ניסו להדוף אותן מעליהם. האם, לבושה שימלה ארוכה, רוקמה ומהוהה ולראשה מיטפת לבנה, חיבקה את בנה ככוח, מנסה למנוע מה חיילים לקחת אותו ממנה.

היא היתה כואבת והיסטרית ובידה הרפה מעליה את החיילים. מתנחל צעיר, חנושיכיפה, שעמד וזוהו במהר מה, ניגש אליה ותקף אותה בידו האישית, ערמוני, חבר מועצת יהודה ר' שומרון ופקיד מישרד הפנים, המתגורר בגוש עציון, הפעיל אלימות על הנשים חסרות הישע. קצין, שעמד ור' אה את הנעשה, צעק עליו שירפה מן הנשים ושיסתלק משם. אבל היא תקפה את החייל: "אמר ערמוני בכעס. זה עניין שלילי" ענה לו הקצין בתקיפות. "אני לובש מדים ויש לי סמכות לפעול, אבל מי אתה? מה פיתאום אתה מתערב? זה לא עניין שלך ותתרחק מן המקום".

האווירה כבר היתה חמה, ואז הגיעה ההוראה על השטח הצבאי הסגור. נראה שלא מצא חן בעיני מפקד האזור שכל הנעשה מתועד מכל הזוויות, על ידי הצלמים שנכחו במקום.

השיטה הזאת לסגירת אזור היא חדשה, מאז ימי של יצחק רבין, שר הביטחון החדש. לפני כן, כשקצין רצה להכריז על שטח צבאי סגור, הוא היה צריך להראות צו כתוב ותחום, ולקבל את כל האישורים הדרושים. מאז רבין, מספיק להכריז במקום עצמו שהשטח סגור וזהו.

המטיילים המשיכו את טיולם בשל' וזה. בסיום דרי'הסכר נכתב: "הרגשנו חובה להמשיך את הטיול של רויטל ורון הי", שנוכחו בגלל היותם יורדים. נאנו להוכיח שהטרור האשפי לא יצליח. הטיולים נמשכים! וכאשר חלוצי ההתיישבות ומתנדבי יהדות נבחרות צעירים היום בתל-מונר, איננו מקבלים את העמדה השמאלנית המיפשת רעתם על ידי הצגתם כפושעים".

ענת סרגוסטי

לוי

החסר

את נצאנו

המסחר אריאל שרון, ויש סיכוי שהוא ימונה לתפקיד מנכ"ל מס"ת או ליועץ מיוחד לשר. מור עצמו ביקש את רשותו של לוי לבצע את המהלך, והיה נרמה שבאמצעותו תיכרת ברית בין שרון ולוי. לא ברור מה ענה לו לוי. שרון, לעומת זאת, העיר שלא זכור לו שהוא ניהל משאומתן עם מור על תפקיד מנכ"ל מישרדו.

לפני יותר מחודש ישבו לוי ומור בכנסת וסיכמו ביניהם שמור יקבל את התפקיד בשיכון ומיתוח. כך למעשה קנה לוי את מור, אבל הפקיר את קליינר, שנימים אלה הוא זועם ורוחח מכעס. ואם מור לא קיבל ג'וז אצל שרון, הרי שלקליינר כבר מחפשים שם ג'וב.

אם יצטרף קליינר למחנה של שר-התעשייה והמיסחר הרי שיווצר קרע של ממש בינו ובין אפל, כן בריתו, המתעב אישית את שרון, ובסיכומו של דבר ייחלש עד מאוד מחנה לוי בתל-אביב.

אבל בפוליטיקה העניינים לא נגמרים כל כך מהר. ההסתכנות רק החלה.

טיול לילי

בעיר העתיקה

אחרי שלוי ומור סיכמו ביניהם את מה שסיכמו הצטרף לשיחה מנכ"ל מישרד הבינוי והשיכון, אשר וינר, המכהן בעצם ימים אלה גם כיו"ר שבראש מועצת המנהלים של שיכון-ופיתוח.

וינר הוא מנכ"ל בעל סמכויות רבות. תחילת יחסיו עם לוי לוטה בערפל. האגדה מספרת שהרומן בינו ובין השר מבית-שאן החל זמן קצר אחרי שלוי נכנס למישרד הבינוי והשיכון, בקאנציה הראשונה של ממשלת מנחם בגין. וינר היה אז מנהל אגף האיכלוס במישרד. באחד הימים, כשלוי נשאר עד שעה מאוחרת במישרד, ששכן ברחוב הלל בירושלים, הציע וינר לשר לערוך לו סיורהיכרות בעיר העתיקה. השניים טיילו עד השעות הקטנות של הלילה, ווינר תיאר בהרחבה איך משקמים את הרובע היהודי. בין הסכר להסכר וינר שבצעירותו הוא היה חבר ביתר. זה הספיק. אחרי זמן קצר הוא מונה למנכ"ל המישרד ולוי אף החריר אותו לטניף חרות בירושלים.

עד היום רואים שם בוינר נטע זר, אבל לוינר זה לא הפריע. הוא שלט במישרד כיד רמה, ולוי חיבב אותו כי הוא איפשר לו להוניה את ענייני השיכון ולהתמסר לפוליטיקה. אבל גם בין השניים עבר חתול שחור. במישרד הבינוי והשיכון, שעבר לשייך ג'ראח במיוחח העיר, ריכלו שוינר יסיים במהרה את תפקידו. איש לא ידע למה, אבל היה ברור שיהיחסים בין השניים אינם כתמול שילשום.

רק לפני שבוע הוא כמעט הוביל את הליכוד לפרישה מממשלת האחדות הלאומית על רקע משבר ש"ס. שר הבינוי והשיכון, דויד לוי, הצטייר ליומיים-שלושה כמנהיג הבל-תימערער של תנועת החרות. אבל בחוגים הפוליטיים והמפלגתיים הר-ציניים ידעו שהוא מחוסל. מאבקי הכוחות והשינויים העוברים על המחנה שלו יזחירו אותו, בסופו של דבר, מנוטרל לחלוטין וחסר-שיניים. מי זוכר שרק לפני 15 חודש הוא התמודד על ראשות-הממשלה? שאל השבוע אחד מיריביו במינון-הכנסת. "בעוד 15 חודש ספק אם יזכרו אותו בכלל!" מה קורה ללוי? מה קורה לאנשים? מעולם לא אפפה הילה ונופת-ציפוס מנהיג פוליטי ישראלי כמו את לוי. דובר על עבודת-ציות, ראייה חדשה, מנגנון משומן, חיילים רבים בשטח. עתה מתגלה שהכל הוא בלוף. "בסוף תישאר מלוי רק התיסרוקת שלו", העיר מתנגד אחר שלו.

המשבר העכשווי החל על רקע מינויים וחלוקת טובות-הנאה, שלאחר הבחירות. תוצאות הבחירות הותירו מביאי-קולות כבדים של לוי מחוץ לכנסת. הממורמר הגדול ביותר היה מיכאל קליינר, שנדחק למקום ה-49. הוא הבין שסיכוייו לחזור לכנסת אפסו. קליינר שב למישרד עורכי-הדין שבו יש לו חדר, ברחוב ארלוזורוב בתל-אביב, אבל לא יכול היה להירגע מגורל האסון שפקד אותו.

היה ברור שבדרך לפצות אותו. לא רק בגלל עצבותו כי אם, ובעיקר, משום שהוא והקבלן דויד אפל, מראשי רציניים, אבל קליינר חש לרדגעים שהוא עדיין ח"כ והסביר לחבריו שפנייה ישירה ללוי, שימצא לו ג'וב, היא השפלה עבורו. לוי, לעומת זאת, לא הבין מדוע צריך צד שלישי פוליטי בינו ובין קליינר, המחפש תפקיד ויוקרה.

התפקיד שאליו ערג קליינר היה תפקיד יושב-ראש מועצת המנהלים של חברת השיכון הממשלתית, שיכון ופיתוח. לא רק המשכורת הנאה והרכב הצמוד קסמו לו. הוא ידע שזהו מוקדי-כוח מיפלגתי. וכאיש פוליטי הוא הבין שאם חפץ חיים הוא, עליו לשוב בדרך זו למישחק.

אבל מה שקליינר רצה, ולא העז לומר ללוי ישירות, רצה מישחו נוסף, שגם הוא חושב שמגיע לו. המדובר באישי-העסקים מסביון, דויד מור, שהוצב במקום ה-43 ברשימת הליכוד לכנסת. מור הצעיר והשאפתן שמישה ררו שוכן בכורסה הקטנה ברמת-גן, שולח את ידיו למקומות שונים ולענפי משק שונים. אבל גם הוא מעוניין בג'וב מיפלגתי שיאדיר את כוחו. תפקיד יושב-ראש מועצת-המנהל לים של שיכון-ופיתוח נראה לו. לפני כן נפוצה שמועה במצודת זאב שמור מנהל משאומתן עם שר התעשייה